

Розман Віталія

ЧИСТІ ЗУБИ не хворіють

малюнки Розман Віталія і Розман Олег

Перша зустріч

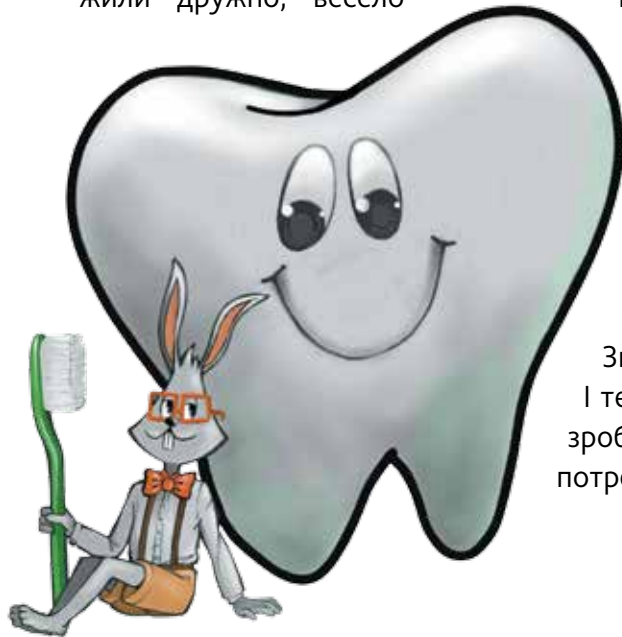
Далекій казковій країні "Квітколяндія", в місті "Щасливе", живуть справжні друзі – зайчик Зай і дракончик Зю. Вони не просто друзі, вони ще й сусіди та однокласники.

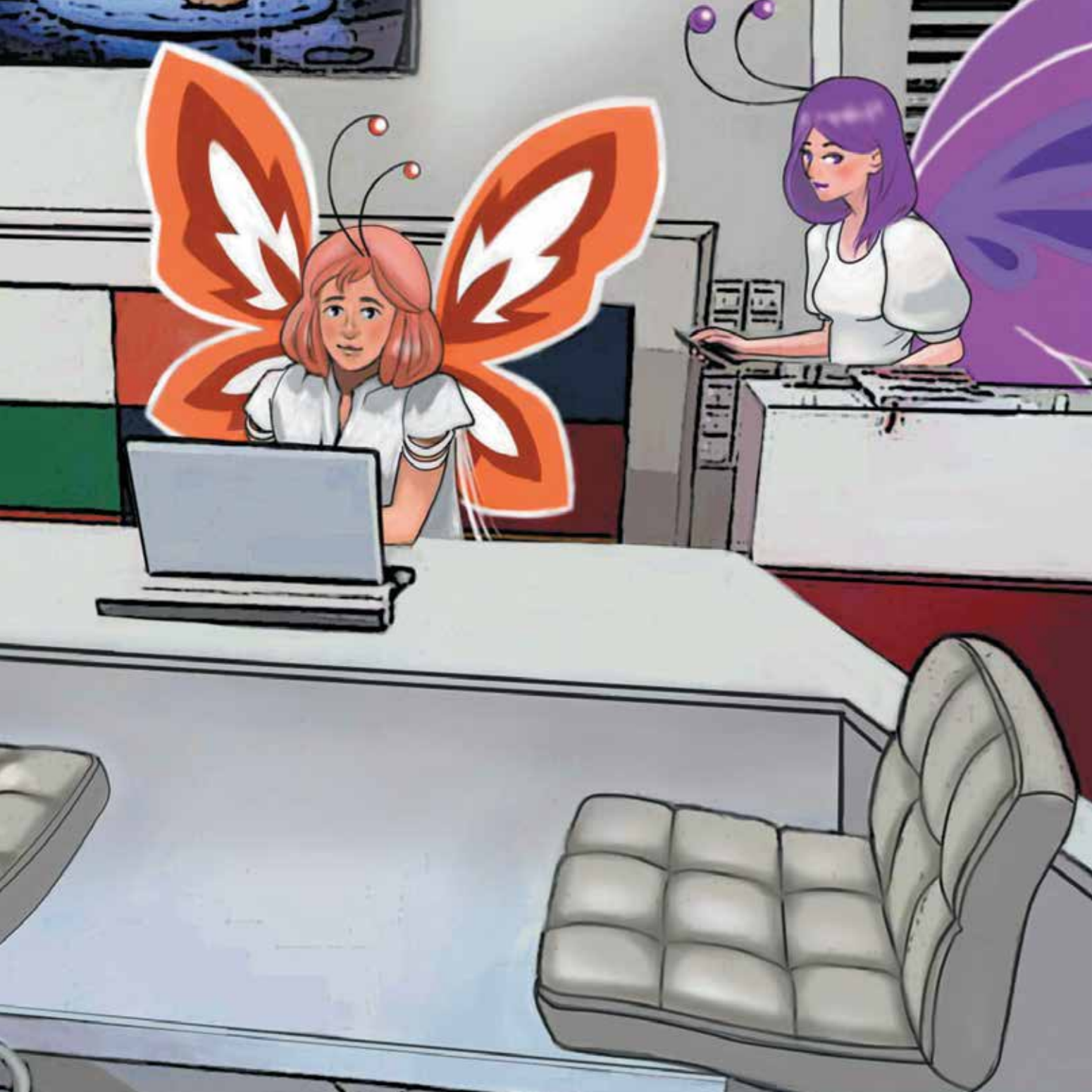
Зай має велику дружню родину: тато, мама, п'ятеро сестричок і троє братиків.

Всі вони живуть в одній просторій норі під старовинним дубом. Дуб той не простий, на ньому завжди є зелені листочки, навіть взимку. Ще жодного разу дерево не скидувало свого розкішного вбрання. Мешканці лісу вважали його чарівним. А мама-зайчиха ніколи цьому не дивувалася. На глибоке переконання мами-зайчихи, власне проживання сімейства зайців по сусідству надавало життєвої енергії дубу. Бо ж зайці жили дружно, весело

та гамірно, постійно в нірці народжувались та підростали зайченятка. Тому старому дереву не було коли спочивати. Серед всіх чисельних зайченят Зай був середущим сином. Зайчик Зай дуже розумний хлопець: багато читає і має багато захоплень. Любить грати у шахи і колекціонувати незвичайні речі. Він може похвалитися колекцією найрізноманітніших різнокольорових оправ. А Зю живе зовсім одна в своїй затишній хатинці.

І те, що дівчинка змалечку жила без мами й тата зробило її дуже самостійною. Вона ніколи не потребувала допомоги, адже вміє все робити сама.

В її хатинці завжди прибрано, затишно і смачно пахне випічкою. Проте їй часто буває дуже самотньо, тому дівчинка-дракончик часто заходить в гості до свого приятеля зайчика. Ось і сьогодні вона зранку прийшла до Зая.

– А куди це ти зібрався? – здивувалась Зю, побачивши Зайка на порозі.

– О, привіт! Та я сьогодні йду до лікаря-стоматолога, – поспіхом відповів Зай зачиняючи двері в своїй норі.

– Ти йдеш до лікаря?! – перелякано перепитала Зю, – а хіба в тебе щось болить?

– Та ні, що ти, – усміхнувся Зай, – я тому і йду до лікаря, щоб не боліло!

Дівчинка щиро здивувалась, бо ще ніколи не чула, щоб хтой йшов до лікаря просто так, коли нічого не турбує.

– А хіба так можна?

– Звісно! – зайчик поправив оправу своїх супермодних окулярів, підняв зарозуміло вказівного пальця і урочисто промовив, – так потрібно!!! Кожні шість місяців, тобто двічі на рік, я ходжу до свого улюбленого стоматолога. І цей день для мене особливий. Я чекаю його як свято. Хочеш, підемо разом?

Звісно, Зю захотіла піти з другом. Вона, власне, не мала жодних важливих справ. І друзі попрямували разом ліською стежкою, що звивалась наче змійка між деревами і кущами. Вони оминули чарівне “Озеро Сновидінь”, в якому за легендою жили русалки, але їх ніхто ніколи не бачив.

– Слухай, Зю, а ти знаєш чому це озеро називається “Озером Сновидінь”? – вирішив вразити подругу своїми знаннями Зай.

Дівчинка трохи сором'язливо захитала головою, що не знає.

– Так, ось! – не дочекавшись повноцінної відповіді на запитання Зайчик продовжив.

– Якщо заснути біля озера, то обов'язково побачиш кольоровий сон. І він здійсниться!

– Ого! А ти вже спробував? – захопилась ідеєю віщих снів Зю.

– Та ні. Мені мама не дозволяє спати не вдома. Але може якось і спробую. А ми доречі вже прийшли до клініки.

Зайшовши до “Клініки Лікаря Куся”, дракончик-дівчинка закліпала своїми великими оченятами і захоплено видала голосне: “Вау!!!”. Ще ніколи в житті вона не була в жодній клініці, тому навіть не уявляла, як вона може виглядати. В почекальні клініка

скорше нагадувала дитячий розважальний центр, а навпроти входу стояв великий гарний стіл за яким працювали усміхнені яскраві метелики – Дуся та Зося. Вони зустрічали всіх гостей та відповідали на безліч телефонних дзвінків. Оскільки друзі прийшли в клініку завчасно, вони могли трохи розважитись, так як у почекальні було багато іграшок, книг та розваг.

На стіні висіли дві фоторамки в яких постійно змінювались фото тваринок, і раптом Зю побачила світлину із Заєм.

– Ой, дивись – дивись, там ти!

– Звісно, Я! – зайчик “фірмовим” зарозумілим рухом поправив окуляри, – в цих рамках показують світлини пацієнтів, які ходять до “Клініки Лікаря Куся”. А сьогодні мій день!

Потім Зю помітила великий акваріум з різнокольоровими рибками, такий гарний та заворожуючий, що дракончик навіть не помітила коли до них вийшла помічниця лікаря, Тося.

– Запрошую тебе, Зай, до кабінету! – Тося посміхнулась і взяла зайчика за лапку.

– А можна зі мною піде моя подруга, вона вперше в “клініці Лікаря Куся”, їй все цікаво?

– Звичайно можна! Ходімо зі мною!

Друзі потрапили до просторого світлого кабінету і Зю відчула просто дивовижний запах – це був запах чистоти. Зайчик сів у яскраве крісло і помічниця Тося дала йому сонячні окуляри. “Цікаво, для чого?” – подумала Зю.

В ту ж хвилину до кабінету зайшов Лікар Кусь. Привітний та охайний, він усміхнувся та зрадів зайчику.

– Привіт, Зай! Ти так виріс за ті півроку, що ми не бачились, – промовив Лікар Кусь до зайчика, – давай поглянемо на твої зубки.

Помічниця допомогла одягнути лікарю одноразові рукавички та подала спеціальну захисну маску. А Зай в свою чергу одягнув

сонячні окуляри, бо знав що зараз помічника Тосю увімкне лампу, яка світить дуже яскраво, майже як сонечко. Крісло, в якому сидів Зай, за допомогою пульта управління піднімалося і нахилялося в потрібному для лікаря напрямку. І лампа, і рухоме крісло дозволяло лікарю добре роздивитися кожен зуб. А ще у лікаря був цілий набір спеціальних інструментів. В наборі було маленьке дзеркальце на довгій ручці та спеціальна палочка з маленьким носиком, яка називається зонд.

Лікар Кусь оглянув Зая за допомогою інструментів та урочисто промовив:

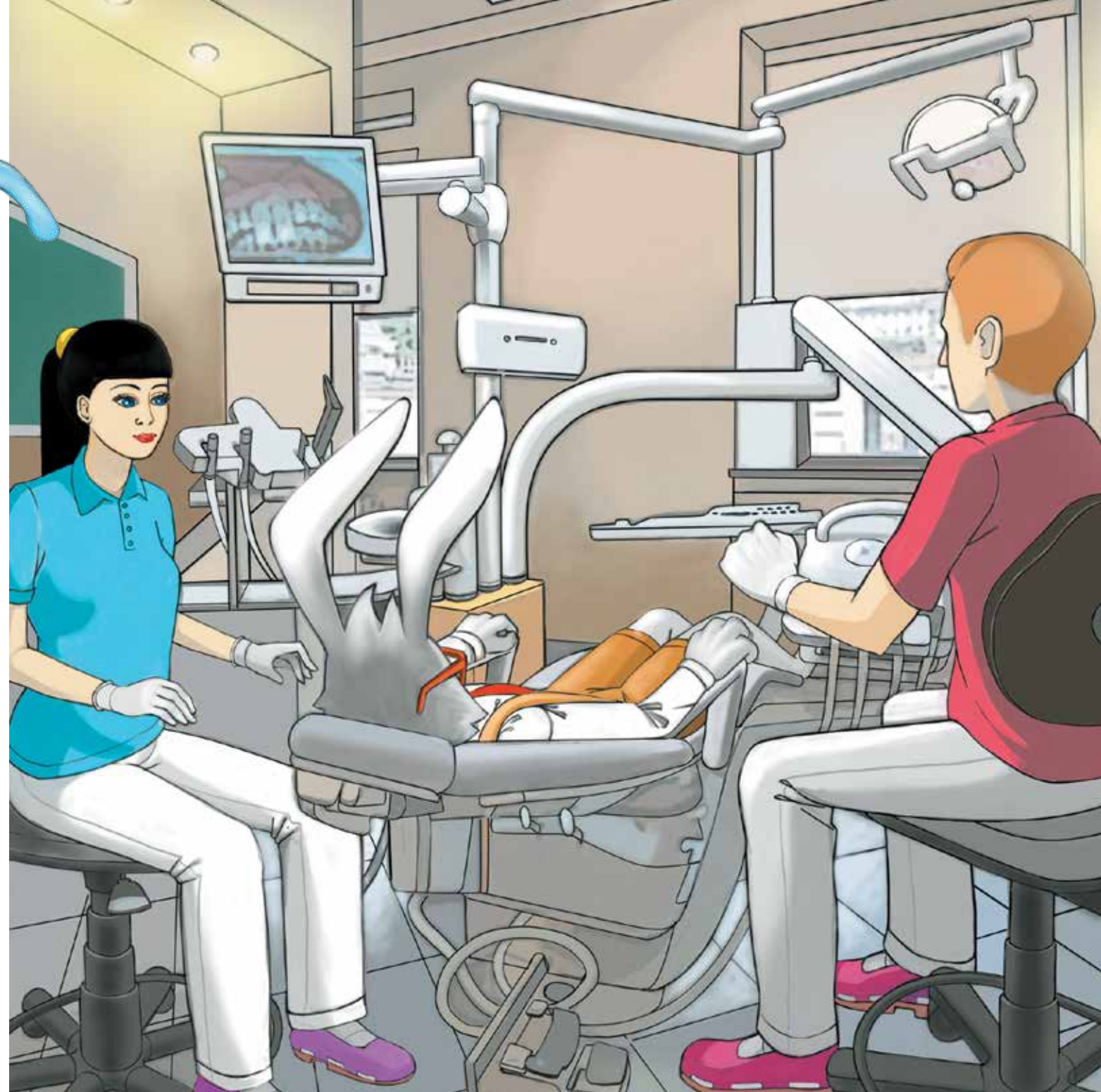
– Вітаю! У тебе все добре! Всі зубки здорові.

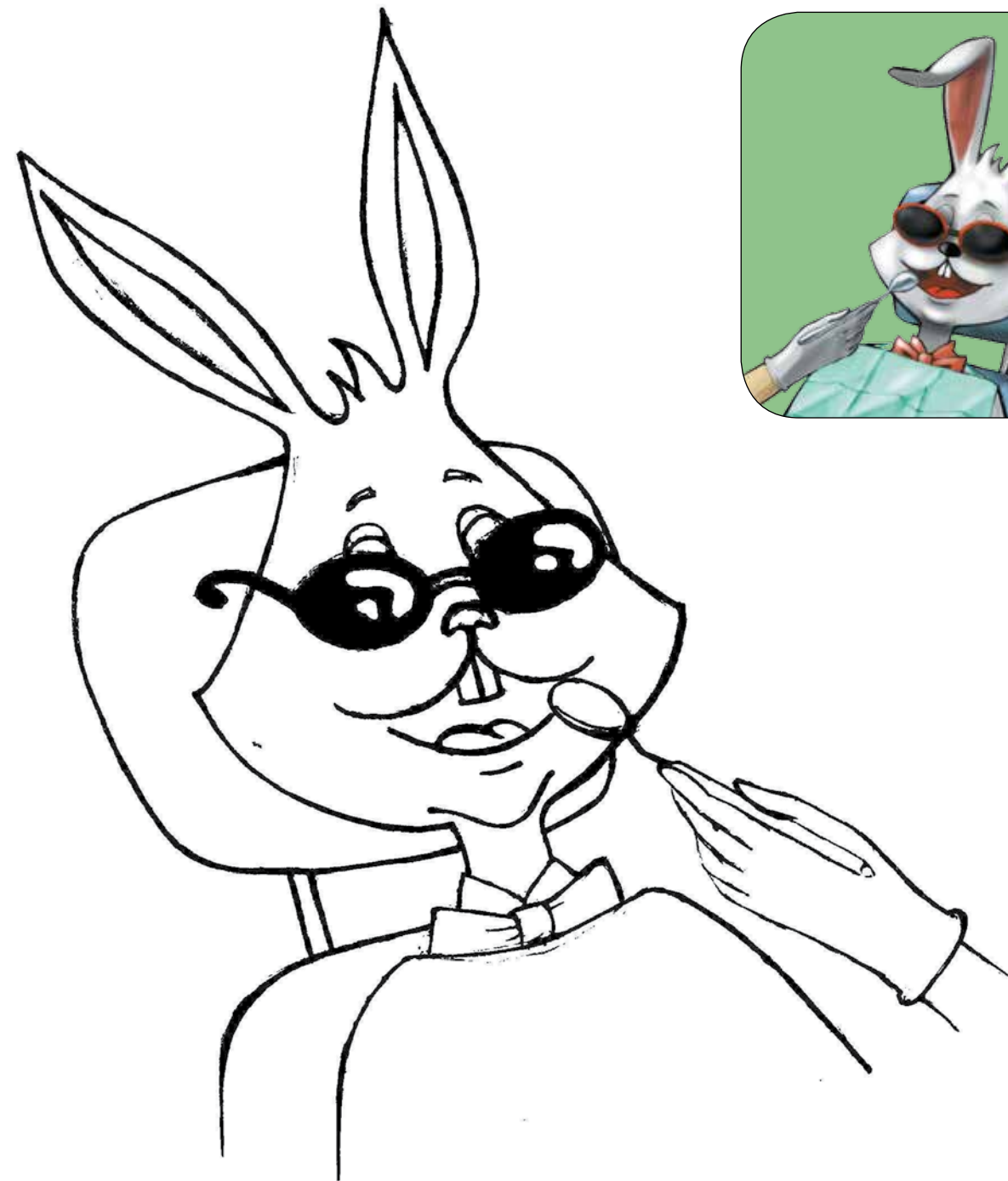
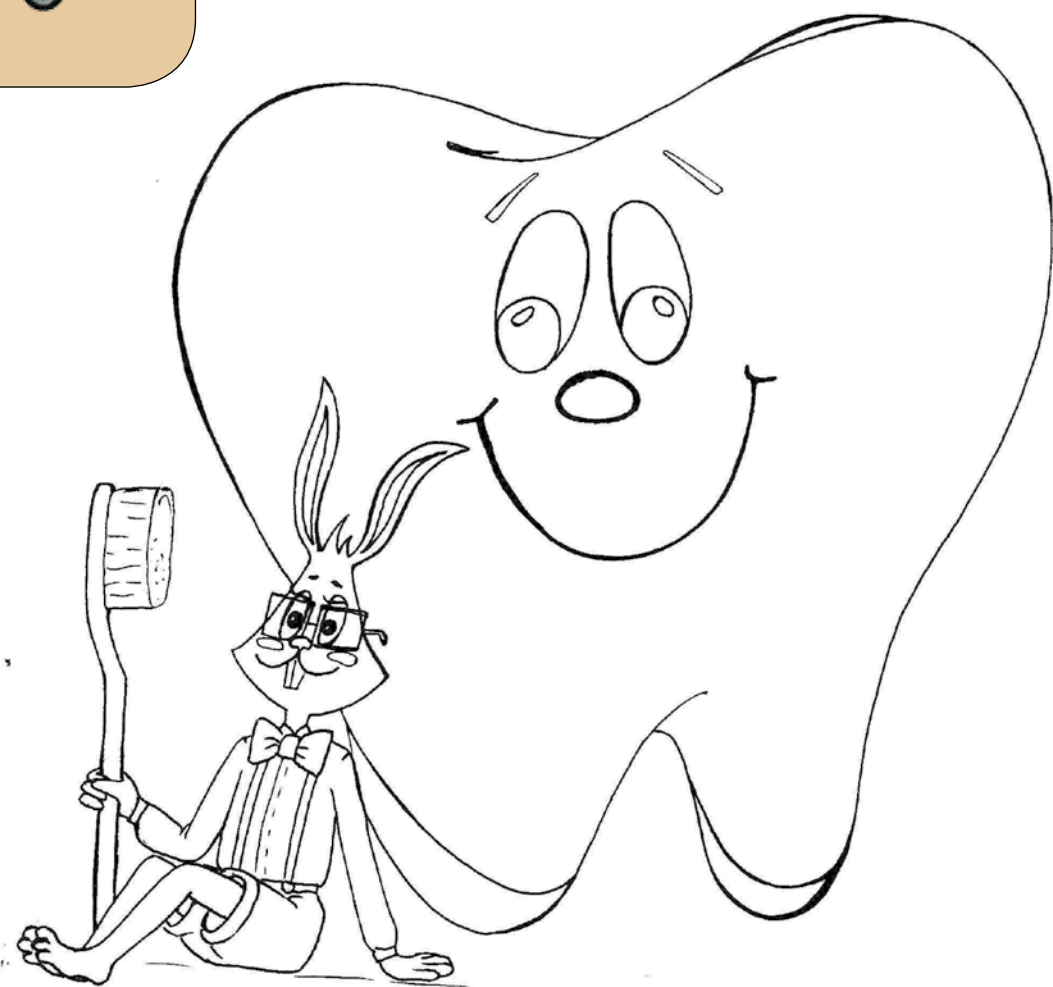
– Дякую! Я дуже стараюсь і виконую всі Ваші рекомендації, – пролепетав швидко Зай.

– Молодець! Продовжуй доглядати за зубками. Чекай тебе через 6 місяців! – лікар протягнув зайчику велику скриню з подарунками, – Вибирай, що забажаєш!

“Виявляється, прийти до лікаря на огляд це цікаво, весело і за це тобі ще й дають подаруночок”, подумала Зю.

І клініка, і лікар, і можливість обрати подарунок, справило на таке неймовірне враження, що вона одразу побігла до помічників-метеликів записуватися на прийом до лікаря Куся.

Казка №2

Зю вчиться доглядати за зубами

Сь і настав цей чудовий день! Сьогодні Зю вперше йде до лікаря-стоматолога. Дракончик-дівчинка дуже хвилювалась! Вона довго вибирала вбрання і ретельно зачісувалась. При вході її зустріли метелики-помічниці. Вони допомогли заповнити деякі анкети із запитаннями про її здоров'я, адже лікар ще до огляду повинен знати: чи є в дракончика алергія, якісь захворювання або особливості. Та насправді Зю була звичайним дракончиком, яка ніколи не хворіла.

Вона з цікавістю заглянула крізь прозорі двері стоматологічного кабінету і побачила, як прибирають кабінет після прийому білочки. Помічниця Тося ретельно витирала всі поверхні і замінила використані інструменти на запаковані чистенькі.

– А навіщо ви це робите? – не втрималась Зю, – хіба білочка насмітила?

– Ми так робимо завжди, це забезпечує чистоту в кабінеті та стерильність інструментів для кожного пацієнта, а отже безпеку всіх, хто приходить до нас.

“Стерильність, стерильність...Гмм, що воно таке?” – не розуміла Зю, про що говорить Тося.

– Ходімо, я тобі дещо покажу! – немов прочитала думки помічниця.

Вона показала Зю "стерелізаційну." Виявляється, що в клініці є кімната, також з прозорими дверима, де стоїть багато спеціальних машин. Ці сучасні машини чистять, миють в спеціальних рідинах кожен використаний стоматологічний інструмент. А окремий апарат, в середину якого кладуться вже помиті інструменти, діє дуже високою температурою і знищує усі, усі мікроби.

– Тому ми можемо бути впевненими, що ніколи нічим не заразимо наших пацієнтів.
– запевнила Тося.

– Ой, як цікаво! Мені подобається, коли все чисто! – раділа дівчинка-дракончик.

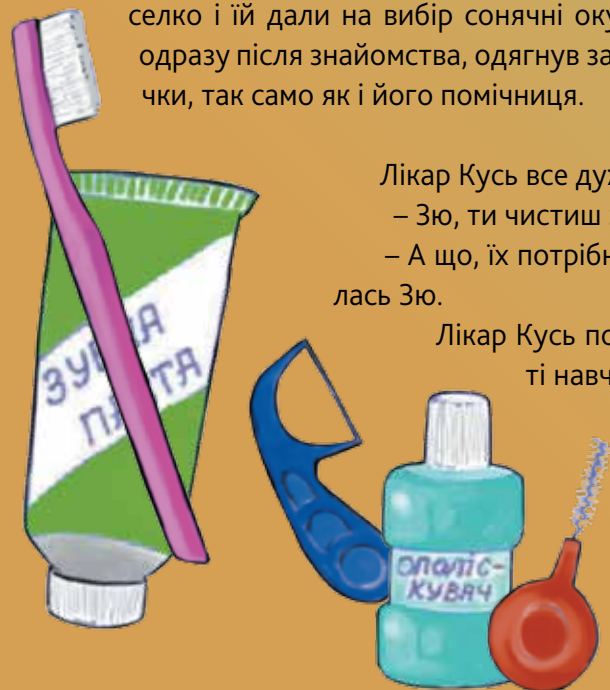
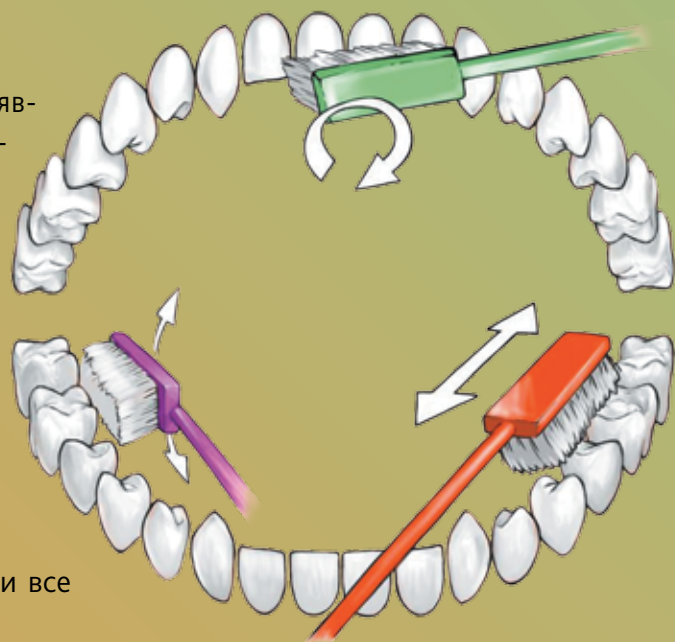
Та вже час на огляд! Зю гарненько всілась в кріселко і їй дали на вибір сонячні окуляри. А лікар Кусь, одразу після знайомства, одягнув захисну маску на обличчя та одноразові рукавички, так само як і його помічниця.

Лікар Кусь все дуже ретельно оглянув і запитав:

– Зю, ти чистиш зубки?

– А що, їх потрібно якось чистити? – як завжди, щиро здивувалась Зю.

Лікар Кусь показав дракончику кабінет гігієни, де на макеті навчив Зю правильно чистити зубки. Виявляється, для цього Зю потрібна зубна щітка і паста, а також йоршики та зубна нитка. Кусь показав, як потрібно користуватись щіткою. Адже, замало просто чистити зубки щодня. Їх потрібно чистити правильно. Круговими

вимітаючими рухами, при цьому не можна тиснути на щіточку. Адже, тоді вона не очиститиме зубки як слід і може травмувати ясна. А ще, виявляється, дуже корисно гризти яблучко та моркву, щоб зубки гарно попрацювали, бо від цього вони стають міцнішими та чистішими. Ниточка і маленькі щіточки, які називаються йоршиками допомагають очищати проміжки між зубами, а це надважливо, бо якраз там найчастіше ховаються мікроби, що псують зуби. Коли лікар все пояснив і показав, догляд за зубками видався дракончику зовсім не складним, а навпаки – дуже цікавим і захоплюючим процесом.

Але на цьому огляд не закінчився, на Зю чекала процедура професійної гігієни. Оскільки дракончик ніколи не чистила зубки, у неї було багато зубного нальоту. Тому лікар Кусь взяв спеціальні інструменти (які нагадували лопаточки, але дуже маленького розміру) і все ретельно почистив. Потім щіточками і неймовірно смачною пастою відполірував кожен зубчик до блиску. Зю відчула, що зубки стали надзвичайно гладенькими, а – подих свіжим.

Тося подала дзеркальце:

– Подивись, які в тебе білі зубки.

– Неймовірно! Я не знала, що зуби можуть бути такими гарними.

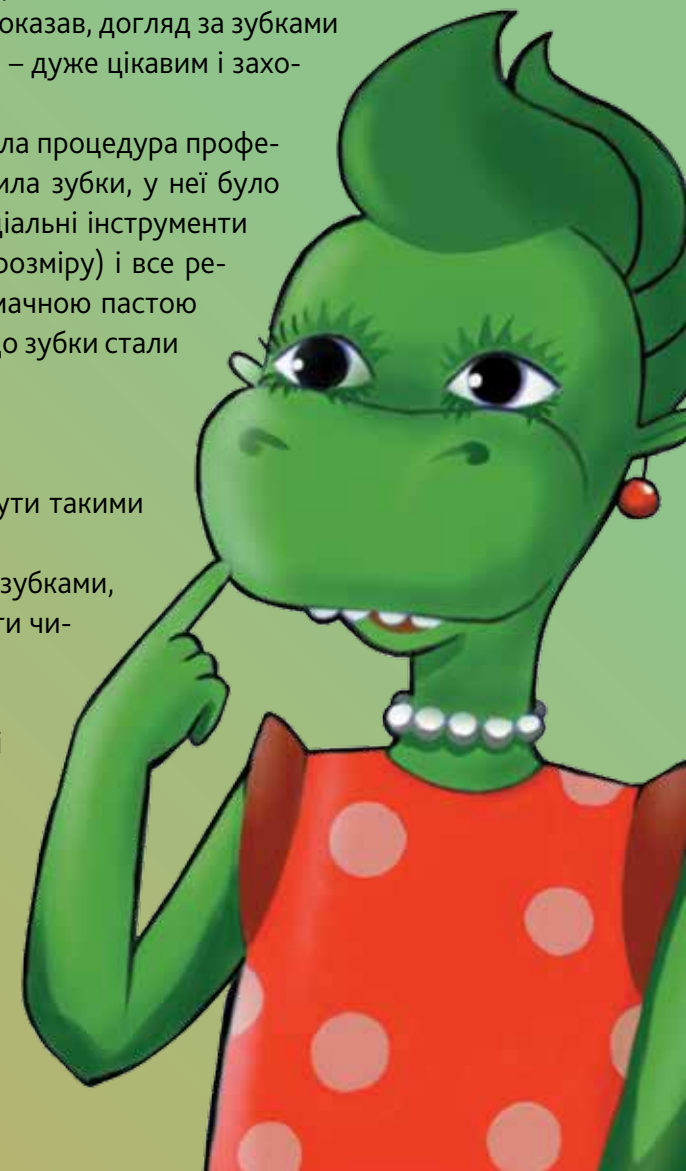
– Тепер ти вмієш правильно доглядати за зубками, тому прошу тебе підтримувати чистоту і не забувати чистити їх двічі на день.

Лікар Кусь простягнув скриньку із забавками і Зю обрала собі подарунок.

– Побачимось через півроку на плановому огляді, – попрощався лікар.

– Я обов'язково буду!

Щаслива Зю вийшла з клініки і заусміхалась всім оточуючим своєю білосніжною посмішкою.

Казка №3

Як у Зойки зубчик захворів

Було сонячно. У друзів був чудовий настрій. Вони йшли до лісу збирати гриби, щоб мама-зайчиха змогла приготувати смачненький супчик. А мама-зайчиха любила приготувати щось смачне і корисне своїм діткам. Зай любив шукати гриби, він вмів їх розрізняти і ніколи не плував з отруйними. А дракончик дівчинка йшла по гриби за компанію з другом, але зовсім не вміла їх збирати. Зайшовши до густого лісу, Зай одразу знайшов боровичка, що виглядав з-під кущика. Але Зай знав, що гриб ніколи не росте сам, поряд завжди буде братик. Так і трапилось, біля молодого боровичка Зай знайшов ще одного, але трохи меншого. Отак гуляючи між дерев, друзі назбирали повний кошик білих та червонобоких грибочків. Навколо співали пташки, на деревах погойдувались листочки. Та раптом почулося:

– У-у-у... Ой-ой!!!!

Коли друзі підійшли ближче, побачили Зойку, яка сиділа під деревом і трималася за щоку. Зойка – невідома пухнаста істота фіолетового кольору, яка завжди гуляла сама. Вона росла разом з двома братами. Хто має братів, знає що це таке. Хлопці без кінця тлумились і змагалися у вправності. Постійно робили якусь шкоду і з когось насміхалися. Звісно, що Зойка перейняла багато хлопчачих звичок. Зойка носила яскраво червоні кеди і мала зовсім не привітний вираз обличчя. Постійно насуپлені брова і надуті щоки Зойки відштовхували оточуючих, тому вона майже не мала друзів і мало з ким спілкувалася. Але зараз дракончик і зайчик не могли пройти повз Зойку, адже вона сиділа і корчилась від болю.

– Що з тобою, Зойка? – запитав Зай.
– У мене зуб болиииить. Ой – ой – ой...– і в Зойки виступили сльози.

– Не плач, ми знаємо хто тобі допоможе! – підтримали Зойку друзі.

Вони привели пухнасту знайому на прийом до лікаря Куся.

Після ретельного огляду лікар повідомив, що у Зойки в зубі дирочка, яка називається "карієс" і зубчик потрібно терміново лікувати.

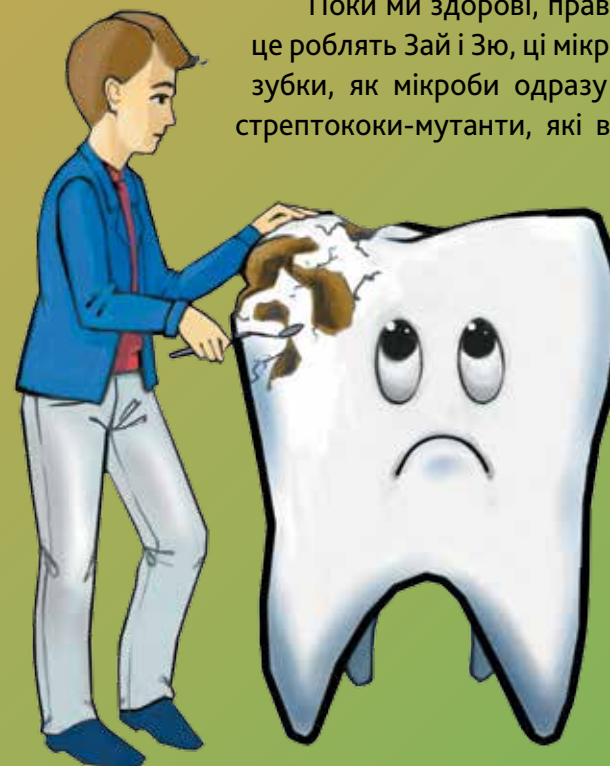
– Що воно таке, отой "к-а-р-і-є-с"? – ледь вимовила Зойка, – І звідки він у мене міг з'явитись? Звісно лікар Кусь все пояснив звіряткам.

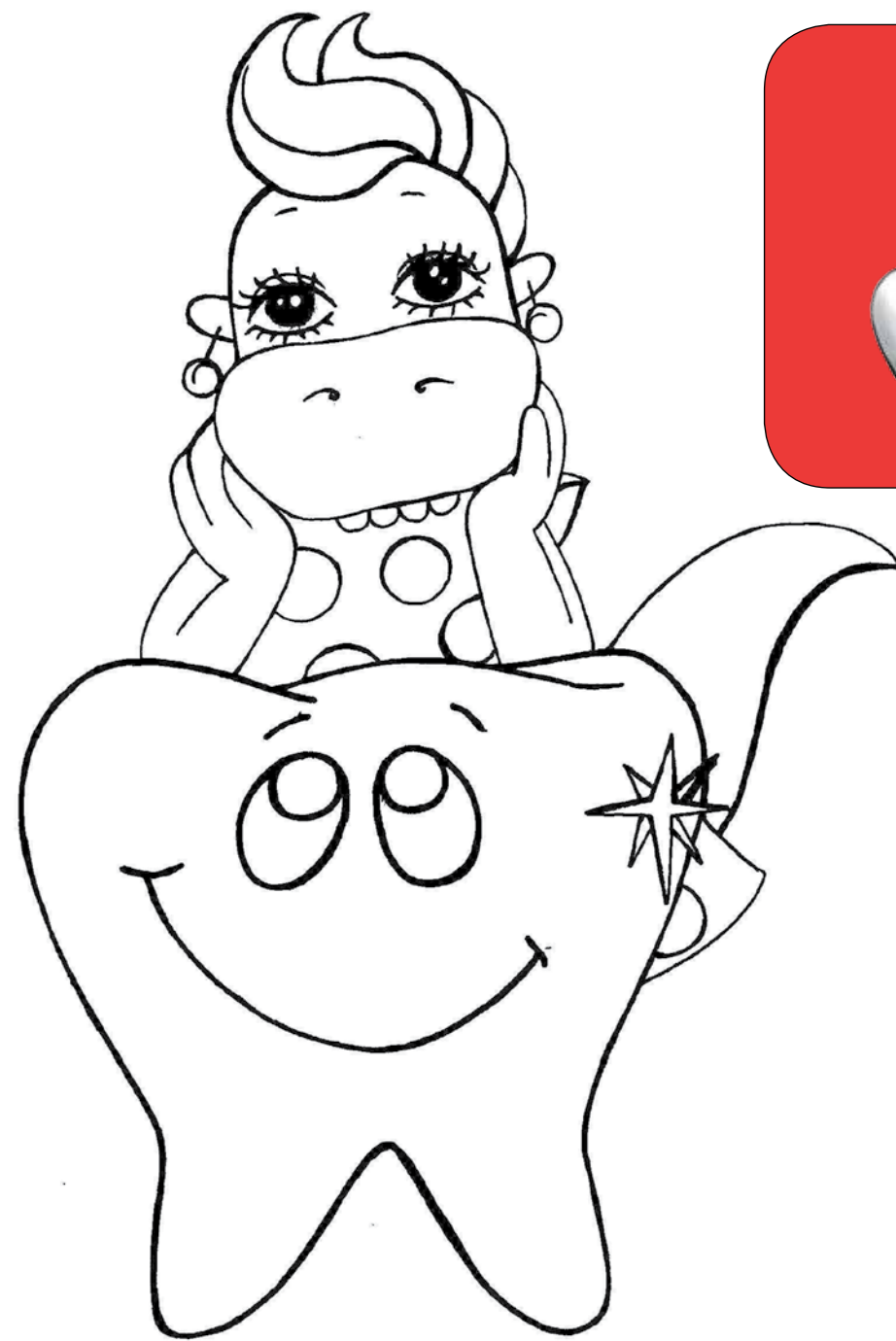
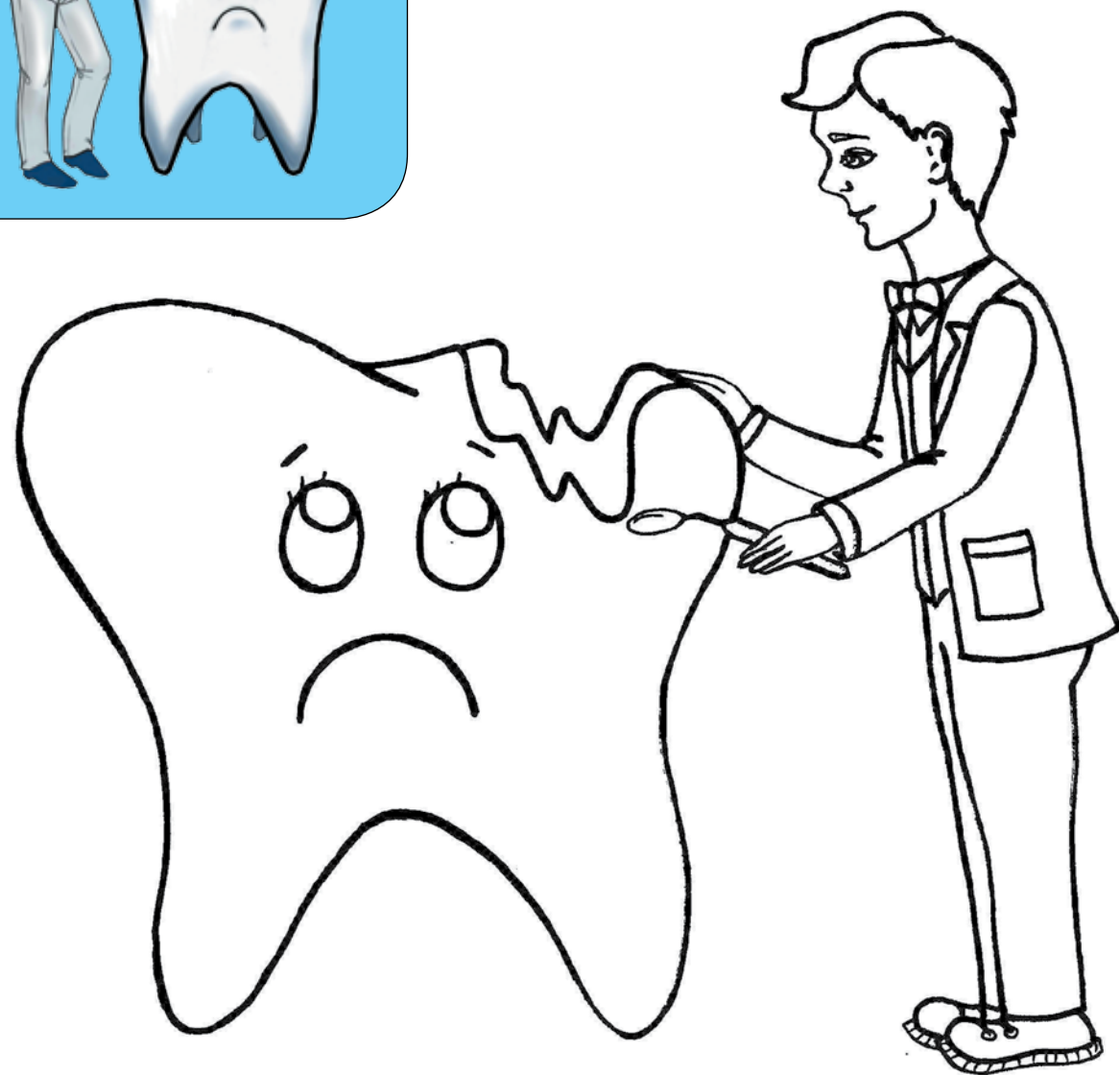
Виявляється у всіх живих істот в ротиках живуть мікроби, їх багато і вони різні.

Поки ми здорові, правильно харчуємось і доглядаємо за своїми зубками, як це роблять Зай і Зю, ці мікроби нам не страшні. Та варто нам поїсти і не почистити зубки, як мікроби одразу стають сильнішими. Особливо небезпечними є стрептококи-мутанти, які вмють перетворювати солодощі на кислоти,

що руйнує зуб. І коли в зубі утворюється

дирочка, мікроби в ній живуть і збільшують свою чисельну армію! З кожним днем їх ставатиме все більше, і більше, і вони можуть дістатись середини зуба. Тоді зубчик починає дуже сильно боліти, адже він є живим. Це і є головним завданням армії мікробів!

Зойка аж зблідла і стала ледь блакитного кольору.

– Ой, як страшно! – засмутилась невідома пухнаста істота, – що ж мені тепер робити?

– Сьогодні ми вилікуємо твій зуб, – заспокоїв її лікар. – Я зараз почищу зубчик інструментом, добре помию його спеціальним розчином, який виганяє мікробів, що могли заховатися в дірочці і закрию її пломбою.

– Пломбою?

– Пломба – це м'яка, як пластилін, речовина, що стає твердою і добре закриває порожнину в зубі. Так ми захистимо зубчик і він більше не псуватиметься. Звісно, за умови, що ти чиститимеш зубки. Адже, мікроби дуже бояться зубної щітки, вона виганяє їх з поверхні зуба і стрептококи не встигають зашкодити зубчику.

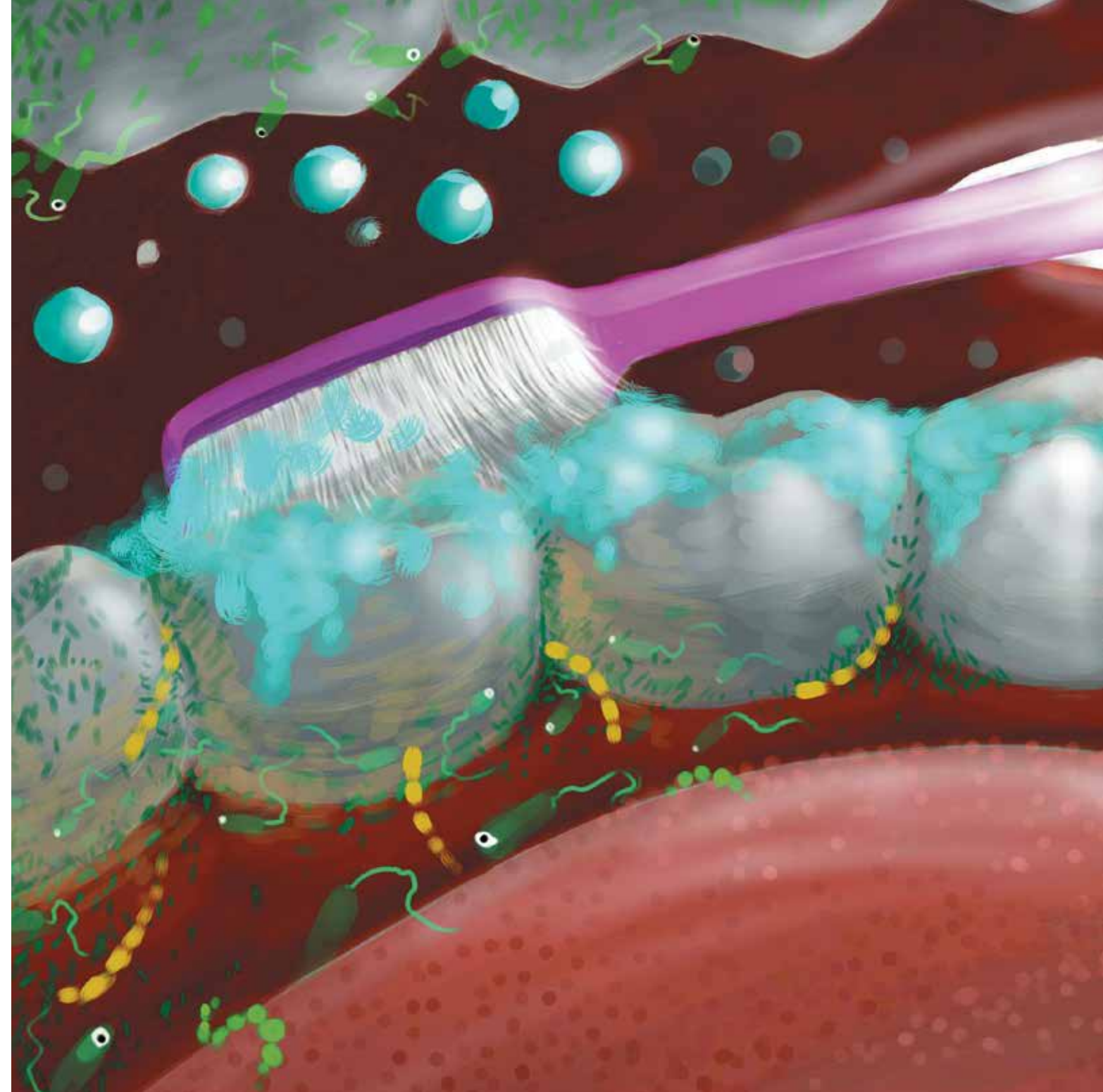
– А це не боляче, лікувати зуби? – розхвилювалася Зойка.

– Ні. В мене є “сонна” водичка для хворого зубчика, він засне і ти зовсім нічого не відчуєш, – запевнив Кусь.

Коли лікар все пояснив, Зойка заспокоїлась і зручно вмостилась у кріслі. Кусь та його помічниця вправно полікували зубчик. А ще покрили захисним гелем сусідні зубки, щоб вони не почали псуватись. Зойка отримала в кінці лікування свій подарунок і спокійно вийшла до друзів, що чекали на неї в приймальні.

– Як ти себе почуваєш? Чи твій зубчик більше не болять?, – почали розпитувати Зай і Зю.

Я почуваю себе чудово! Тепер я ретельніше слідкуватиму за своїми зубчиками і регулярно приходитиму на огляд. Це ж зовсім не складно. А зараз мені потрібно взяти зубну щітку і пасту, яку порадив мені мій лікар-стоматолог. І щаслива Зойка почала вибирати колір щітки.

Казка №4

Коли прилетить фея?

Дшколі велика обідня перерва. Всі зібралися на галявинці, щоб пообідати. Зайчик, як завжди, хрумав капустку, Зойка мала на обід канапку з сиром, а Зю - величезне соковите яблуко.

– Що це? – у Зю з ротика щось випало, щойно вона вкусила яблучко.

Звірятка почали розглядати і зрозуміли, що це випав зуб.

– А якже я тепер буду без зубчика? Мені його бракуватиме, я не зможу нічого вкусити.

– Не хвилюйся, - почав заспокоювати Зай, - це випав тимчасовий зубчик, його ще називають “молочний”, скоро на його місці виросте постійний зуб, що буде з тобою все життя. Я це знаю, бо багато читаю та й лікар Кусь розповідав. Ну, ще в мого старшого брата всі зуби змінилися на постійні.

– І що мені тепер робити?

– Нічого, потрібно просто трохи зачекати. А ще я знаю, що “молочний” зуб, який випав, потрібно класти під подушку і за ним прилетить Зубна Фея. Вона забере зуб собі, а в обмін залишить монетку або подарунок.

– Круто!!! Я так і роблю. – зраділа Зю. – Зайка, а в тебе ще не змінюються зубки?

– Та, ось один все хитається і хитається, але ніяк не випаде. Мабуть, мені доведеться йому допомогти. Я гризтиму тверду морквинку і він швидше випаде.

Зойка тихо слухала розмову друзів і жувала свій обід, але було помітно, що вона засмутилась.

– А в тебе, Зойка?

– А зі мною, щось не так, бо в мене “молочний” ще не випав, а “постійний” вже виріс.

– Ого, це потрібно терміново йти до лікаря Куся!

Так друзі і зробили. А лікар, як завжди, усміхнений і привітний пояснив, що часом так буває і просто потрібно тимчасовому зубчику допомогти звільнити місце постійному.

– Я зараз нанесу чарівне вареннячко на ясна і заберу зубчик інструментиком. Гаразд?

– Звісно, лікарю, ви ж все знаєте!,- навіть не засумнівалася Зойка.

Все так і відбулося. Лікар забрав інструментиком зубчик і, обробивши його розчином, віддав Зойці в спеціальній маленькій скриньці для зберігання.

– Ти залишиш зубчик собі чи віддаш його Зубній Феї?, - спитав лікар.

– Я ще подумаю,- трохи розгубилася пухнаста дівчинка.

Друзі вийшли з клініки задоволені і замріяні, а раптом фея насправді існує і може принести щось в обмін за зубчик? Це ж так цікаво?

– Це ціла пригода!,- не міг заспокоїтись Зай.

– Та не має ніяких фей,- буркнула з недовірою Зойка. – Що за вигадки? І звідки вона знатиме, що у мене є зуб на обмін?

– Я знаю, мені мама розповідала,- запевняв Зай – У феї є чарівний браслет і він дзвенить, коли десь у когось випадає зубчик. Тому вона знає куди і до кого їй летіти.

Маленькій Зю кортіло побачити справжню фею, а зубчик в коробочці давав їй таку можливість.

- Зойка, давай спробуємо? Як не вийде, то не вийде. Але ж потрібно спробувати!, - вмовляла дівчинка-дракончик свою недовірливу подругу.

- Ну, добре....., - протягнула невдоволено Зойка.

А Зай і Зю застрибали і заплескали в долоні. Сьогодні буде пригода! Ввечері друзі зібрались вдома у Зойки. Хатинка пухнастика була така ж непривітна, як і її господаря. Сіра, заплучена,вся в павутинні. Та звірятка того навіть не помітили, вони хотіли вмотитись в ліжечку Зойки і дочекатись феї. Друзі планували будь-що її побачити і були готові не спати всю ніч. Та не пройшло і години очікувань, як очі самі закривались і не було сил їх відкрити. Зай і Зю не змогли боротись зі сном, а Зойка вже давно так міцно заснула, що аж хропіла. Раптом, посеред ночі, Зю почула тихий дзвін і шелест. Вона повільно, щоб не налякати фею і не налякатись самій, відкрила оченята і... побачила її!!! Зубну Фею!!!

У феї були прозорі крильця, легенька золотиста сукня і білосніжна посмішка.

– Ви існуєте! А звідки ви прилетіли? - захоплено запитала Зю.

– Ти таки мене дочекалась і не заснула, - Зубна Фея лише посміхнулась, - А живу я в чарівній країні Бульколяндії, там дуже гарно і живуть самі лише зубні щітки, пасти та йоршики.

– Ой, а я дуже дуже хочу потрапити в цю країну! Візьми нас з собою.

– Гаразд. Буди своїх друзів, - посміхнулася фея і змахнула своєю чарівною паличкою.

Раптом звідусіль посипались блискітки, наче зорі, вони сяяли таким яскравим світлом, що звірятка зовсім нічого не бачили. Світло почало сліпити їх і вони міцно заплющили очі, а коли відкрили - не повірили власним оченяткам. Ось яка вона країна чистоти та свіжого подиху! Бульколяндія дійсно вражала. Неймовірний краєвид відкрився перед ними. Навколо зеленіли буйні трави, все потопало в яскравих квітах, серед цієї краси звивалась стежка, що вела до замку феї. Замок стояв на горі, та Зай, Зойка і Зю з дивною легкістю опинилися одразу біля воріт. Зай, як найдопитливіший серед звірят, почав оглядати тамтешні споруди і досліджувати, з чого ж було все зроблено, і замок, і брама, і дорога.

– Друзі, це ж мило! – вигукнув Зайчик.

Зойка вирішила перевірити - лизнула стіну і почала кривитись:

– Мило на смак зовсім не смачне.

Брама сама відчинилась перед ними, звірятка сміливо зайшли в середину. Перед ними постав великий світлий зал, де було багато щіток та йоршиків. Всі вони були чимось заклопотані. Поряд сиділи і також стурбовано щось обговорювали зубні пасти. В центрі, на високому кришталевому троні, сиділа Зубна Фея. Вона промовила до своїх підданих:

– Дорогі мої помічники для гігієни, сьогодні я відвідала багатьох дітей. І я побачила, що зубки, які вони залишають під подушками уражені карієсом. Діти перестали ретельно доглядати за зубами. Не кличуть на допомогу ниточки і йоршики. Можуть лягти спати з нечищеними зубами. А ви ж знаєте, що буде, якщо зуби залишити недоглянутими. Армія мікробів атакує! Це величезна проблема, дорогі мої щітки, пасти, йоршики та ниточки. Потрібно допомогти дітям!!!

– Так! Так! – залунало з усіх боків.

Загуло, заголосило звідусіль...

І раптом Зю розплющила очі.

— Ой, мені це наснилось, - з сумом промовила дракончик-дівчинка. Вона двічі потягнулась в ліжечку, солодко позіхнула і пішла на кухню шукати щось поснідати. Зовсім скоро всі звірята прокинулись і зібрались за одним столом. І Зю приготувала млинці з медом та сметанкою. Кожен вибрав, що йому до смаку.

— А знаєте, - почав загадково розповідати Зай, облизуючи пальчики, - мені сьогодні такий сон наснився, наче ми прилетіли до чарівної країни, в якій живуть щітки та Зубна Фея.

— Дивно, і мені наснилося те саме, - зауважила Зойка, - а може це був не сон? Ходімо, подивимося чи наші зубки ще під подушкою. Ми ж зовсім про них забули.

Коли Зю і Зойка заглянули під свої подушки, там лежали золоті монетки.

— Ура Зубна Фея до нас прилітала!, - зраділи вони.

І Зойка, Зай та Зю наввипередки побігли до ванної кімнати чистити зубки.

З цього часу у друзів не було жодного сумніву: Фея та її чарівна країна існує!

